

Marcus Pfister

MAX

EN DE TOVERSTENEN

Een verhaal met een goed en een slecht einde

De Vier Windstreken

Marcus Pfister
MAX EN DE TOVERSTENEN

De Vier Windstreken

Op een rotseiland midden in de zee woont Max, de rotsmuis, met zijn vrienden. Op een dag vindt Max een prachtig flonkerende steen, die licht en warmte geeft. Hoe deze vondst het leven van de rotsmuizen op het eiland verandert, kun je in het tweede deel van het boek zelf bepalen. Want daar ontwikkelt het verhaal zich in twee verschillende richtingen: een goede en een slechte.

Met dit prentenboek wil Marcus Pfister laten zien dat iedereen door zijn handelen invloed heeft op de toekomst van de aarde.

Een Vier Windstreken Prentenboek

ISBN 978 90 5579 203 0

9 789055 792030

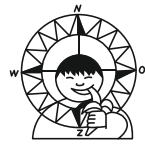

Marcus Pfister

MAX

EN DE TOVERSTENEN

Een verhaal met een goed en een slecht einde

Op www.vierwindstreken.com kunt u zich aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vindt u ook al onze boeken en andere artikelen.

Nederlandse tekst van Christine Kliphuis
Oorspronkelijke titel: *Mats und die Wundersteine*
© 1997 De Vier Windstreken, Rijswijk, voor de Nederlandse uitgave
© 1997 NordSüd Verlag AG, CH-8005, Zürich, Zwitserland
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in China
NUR 273, 274 / ISBN 978 90 5579 203 0

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

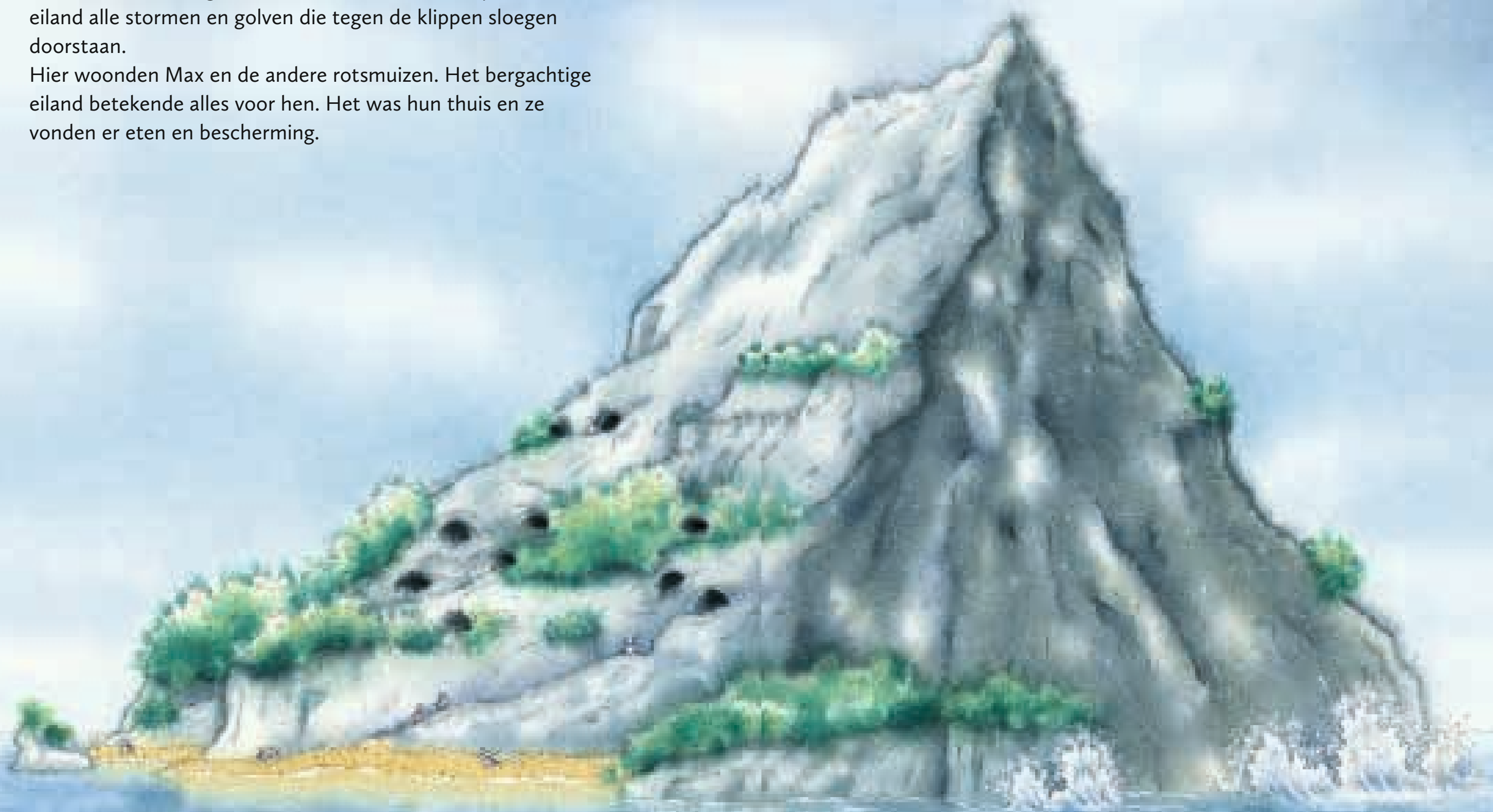
10e druk, 2016

De Vier Windstreken

Midden in de zee lag een rotseiland. Al duizenden jaren had het eiland alle stormen en golven die tegen de klippen sloegen doorstaan.

Hier woonden Max en de andere rotsmuizen. Het bergachtige eiland betekende alles voor hen. Het was hun thuis en ze vonden er eten en bescherming.

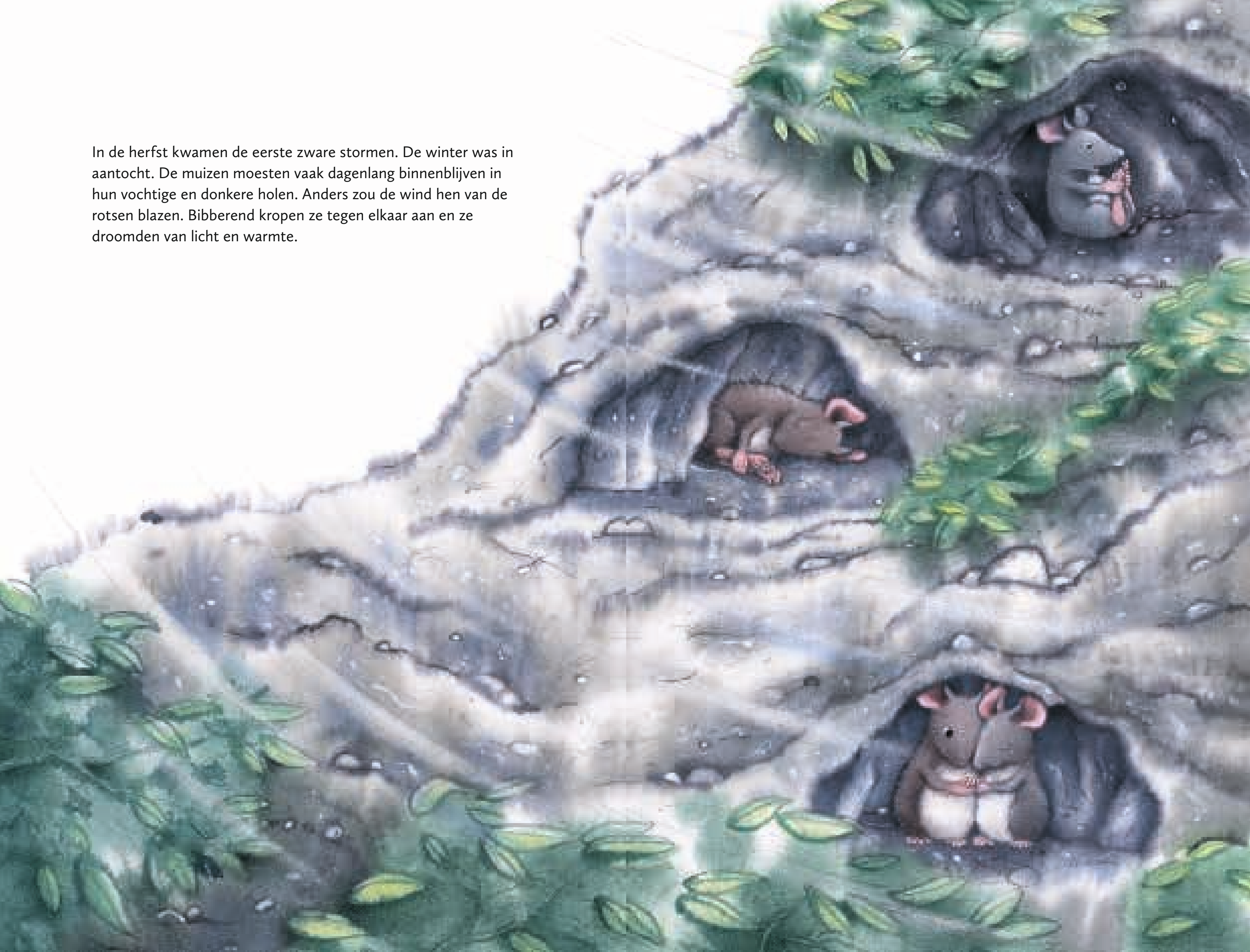

Als het zomer was, waren Max en zijn vrienden de hele dag bezig met eten zoeken. En als ze even geen honger hadden, speelden ze wie het verst met stenen kon gooien.
's Avonds lagen ze op de rotsen, die nog warm waren van de zon, en keken ze naar de sterren. Als het warm genoeg was, sliepen ze zelfs buiten. Ze vertelden elkaar verhalen en genoten van de mooie zomeravonden.

In de herfst kwamen de eerste zware stormen. De winter was in aantocht. De muizen moesten vaak dagenlang binnenblijven in hun vochtige en donkere holen. Anders zou de wind hen van de rotsen blazen. Bibberend kropen ze tegen elkaar aan en ze droomden van licht en warmte.

Eindelijk was de storm voorbij. Max kroop uit zijn hol tevoorschijn om eten te gaan zoeken. Zoals altijd stak hij zijn nieuwsgierige neus in elk hoekje en gaatje. Plotseling ontdekte hij in een donkere rotsspleet een flonkerende steen. Met een lange stok peuterde hij zijn bijzondere vondst voorzichtig uit de spleet en bracht deze snel naar zijn hol.